

det eller det, thi Guds Ord strider derimod. Lad saa disse Præster gaa ud af Folkekirken, lad dem blive lønede af de Menigheder, de danne, og lad det saa blive en privat Sag. Det er der Mening i; men der er ingen Grund til at have Medynk med disse Præster. Saaledes have mange Præster stillet sig, i hvert Fald overfor den københavnske Befolkning. Disse Eksempler vise Præsternes Tilbøjelighed til at trænge ind i Privatlivet, vise, hvorledes de ikke genere sig for at trænge ind til Sottesengen og true med det evige Livs Pinsler, hvorledes de udspionere, hvordan en Fadder har baaret sig ad i det og det Tilfælde, hvorledes de blande sig ind i, om Folk ere fraskilte eller ikke fraskilte, uagtet det aldeles ikke kommer dem ved, naar de have deres borgerlige Papirer i Orden. Der er saare mange Eksempler paa, at Præsterne have den største Lyst til at stikke Næsen i deres Medmenneskers private Liv. Nu kommer der her et Forslag, som i højeste Grad vil anspore denne ubehagelige Egenskab hos Præsterne, hvorefter der vil være den allerstørste Anledning for dem til at stikke deres Næse i Folks private Liv, og det er i højeste Grad uheldigt. Derfor maa jeg kræve hele denne Paragraf fuldstændig omarbejdet, for at jeg skal kunne slutte mig til dette Forslag. — Der er i § 6 en ganske mærkelig Bestemmelse. Den gaar ud paa, at et Medlem af Menighedsraadet mister sin Valgbarhed, saafremt han ikke vedbliver at holde sig til Sognets Kirke, og det er Menighedsraadet selv, der skal afgøre, om en Mand, der er valgt, kan sættes ud igen af Menighedsraadet, fordi han ikke længer opfylder Valgbarhedsbetingelserne. Jeg sætter nu, at en Mand er valgt ind i et Menighedsraad og sidder i Mindretal der, at Flertallet har indstillet en Præst, som er bleven valgt, og at han ikke synes om denne Præst, men i hvert Fald en Gang imellem gaar i en anden Kirke og hører en anden Præst. Saa kan man ifølge § 6 gøre gældende, at han ikke længe holder sig til Sognets Kirke, og saa skal han sættes ud af Menighedsraadet, skønt han sidder der som Repræsentant for visse Vælgere. Det, finder jeg, er en uheldig Bestemmelse. Ligesaa uheldig finder jeg § 7's Bestemmelse om, at det er Provsten, der afgør, om Omvalg skal finde Sted. Det er dog ellers altid en Valgforsamling selv, der afgør Valgets Gyldighed, men her er det Provsten, der faar Ret til at afgøre, om der skal finde Omvalg Sted. Hvad skulle nu disse Menighedsraad bestille? Ja,

Hovedopgaven er vel den at være medvirkende ved Præsteansættelser. Men de have ogsaa faaet en Del andre Opgaver. Dog forekommer det mig, at Forslagsstilleren ligesom ikke rigtig har vidst, hvad han skulde give disse Menighedsraad at bestille. Det er jo nogle ganske mærkelige Opgaver, de faa. Ja, de skulle være med til at tage Beslutning om, hvilken af de til enhver Tid autoriserede Salmebøger der skal bruges. Dette foregaar jo ganske let og praktisk i Øjeblikket; det er nu hele Menigheden, der har Medbestemmelsesret derom. De skulle endvidere bistaa Kirkesynet; det synes ogsaa at være en meget ringe Opgave. Men saa skulle de ifølge § 12 „understøtte Præstens Gerning i alt, hvad der kan tjene til at vække, styrke og lede et sundt kristeligt Liv i Menigheden“. Det forekommer mig nu at være et underligt Lovsprog. En Lov bør jo dog kun indeholde Udtryk, der bestemt kunne fastslaaes og fortolkes af Domstolene. Hvad er et sundt kristeligt Liv? Og hvorledes vil Højesteret stille sig, hvis den skal til at afgøre, hvad der er et sundt kristeligt Liv? Der er meget delte Meninger om, hvad der er kristeligt, og der er endnu mere delte Meninger om, hvad der er sundt kristeligt. Det er et underligt Udtryk; jeg forstaar ikke rigtigt, hvad Meningen er dermed. Men da jeg læste Lovforslaget omhyggeligt igennem, stødte jeg paa et Udtryk i § 9, der giver nogen Oplysning om, hvad der forstaas ved dette sundt kristelige Liv, som Menighedsraadet skal være med til at vække, styrke og lede. Det hedder nemlig i § 9: „Ved Møderne indføres de forhandlede Genstande og vedtagne Beslutninger i Menighedsraadets Protokol, dog med Undtagelse af, hvad der alene angaar privat Sjælesorg, som Præsten maatte forhandle med Raadets Medlemmer“. En af Menighedsraadets Opgaver skal altsaa være at understøtte Præsten i privat Sjælesorg. Det forekommer mig at være en højst uheldig Opgave at give et saadant Menighedsraad. Er der noget, som er en individuel Sag, en rent personlig Sag, er det dog sikkert det, Lovforslaget kalder Sjælesorg, og som man paa Dansk kalder Sjælepleje. Intet burde være mere personligt, individuelt, og det at oprette Raad, Forsamlinger, der skulle støtte Præsten i hans Gerning overfor de enkelte, i Sjæleplejen, forekommer mig at være en højst uhyggelig Tanke; der er sikkert intet, der kræver mere Takt, mere Finfølelse, mere psykologisk Forstaaelse end det at pleje Sjæle, og til en saadan Sjælepleje vil man sætte